

REVĂRSĂTUR
ZORILOR

15 MAI 1931
NUMĂRUL 10

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Mai 1931

No. 10

A fi protivnicul lui Dumnezeu

„Ascultați de cuvântul Domnului, voi cari vă temeți de cuvântul lui, iată ce zic frații voștri cari vă urăsc și vă izgonesc din pricina numelui meu: „Să-și arete Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!“ — Dar ei vor rămânea de rușine.“ — Isaia 66 : 5.

IEHOVA însuși își zidește casa. Nici o altă ființă nu o poate zidi în locul său. „Dacă nu zidește Domnul casa, degeaba lucrează cei ce o zidesc; Dacă nu păzește Domnul cetatea, degeaba veghează cei ce o păzește.“ (Psalm 127 : 1) Unii cari au auzit chemarea pentru împărăție, au neglijat să primească învățătura acestui adevăr mare și arătat atât de lămurit. Creaturile pot să lucreze și ele la casa Domnului, dar ciace fac, trebuie să, facă așa după cum Dumnezeu îi îndrumă, pentru că altfel nu va fi primit. Materialul îl strânge Iehova, și și casa tot El o zidește prin reprezentantul său principal.

* Casa sau templul lui Dumnezeu îl formează aleșii și unșii săi. Nimenea nu-i în stare să așeze pe cineva în acest templu, și nici să scoată pe cineva de acolo. Scriptura însă învață, lămurit că au încercat să zidească o casă, pe care au numit-o casa lui Dumnezeu, care însă stă în dușmănie cu Dumnezeu. Fiind încunoștințați, că în acest timp Satan își concentrează toate puterile ca să nimicească pe rămășița de pe pământ, se poate presupune, că va încerca să imite casa lui Dumnezeu, și că unii vor fi atrași într-o astfel de mișcare și vor deveni dușmanii lui Dumnezeu, deoarece nu au primit iubirea adevărului.

* Legătura acestei profeții și cadrul său ne ajută să înțelegem textul din chestie. Partea doua a cărții lui Isaia tratează despre eliberarea Evreilor din prinsoare, pe cari Cyrus biruitorul i-a reținut în Babilon. Este un fapt istoric, că în același timp cu eliberarea Evreilor a sosit vestea lui Cyrus, ca să rezidească templul din Ierusalim. Cyrus a dat în știre în împărăția sa întreagă, care împărăție pe vremea aceea era cunoscută sub stăpânirea, „care cuprinde în sine toate împărățiile de pe pământ“. Această știre spune, că Dumnezeu a încredințat pe regele Cyrus, ca să-i zidească casă în Ierusalim, ca să se restabilească închinarea lui Iehova. — II Cronica 36 : 22, 23; Ezra 1 : 1—5.

* Dat fiind, că aceste lucruri au fost însemnate cu scopul, ca însemnătatea lor să se pună în aplicare la sfârșitul acestei lumi, se poate presupune, că profeția lui Isaia este cumva în legătură cu zi-

direa templului lui Dumnezeu și cu venirea lui Christos la templul său, și explicarea cuprinsă în ea s'a dat pentru încurajarea și mângăierea unșilor. — Romani 15 : 4; I Corinteni 10 : 11.

* În profeția lui Isaia, Cyrus figurează ca icona sau reprezentantul servului lui Dumnezeu, care va fi folosit pentru zidirea Sionului. Numele „Cirus“ înseamnă soare și prin aceasta ilustrează „soarele adevărului“. (Maleahi 4 : 2) Cei dintâi prizonieri eliberați din Babilon, cari s'au întors în Ierusalim, au ajutat să pregătească drumul pentru aceia, cari i-au urmat mai târziu. După eliberare a urmat zidirea din nou a templului. Despre aceasta a prezis Dumnezeu prin Isaia următoarele, cari cuvinte exprimă voința sa: „Care zice către Cyrus: Acesta este păstorul meu, care va îndeplini toată voia mea“, și care zice către Ierusalim: „Te vei rezidi, și către templu: Se vor așeza temeliiile tale.“ — Isaia 44 : 28.

* Cu toate că e sigur, că Cyrus nu a cunoscut pe Dumnezeu, totuși Iehova l'a folosit în calitate de reprezentant al său. Punctul principal în jurul rezidirii templului era acela, că omenirea a primit lecția că Iehova este singurul Dumnezeu și afară de El nu este nimeni; aceasta a avut o influență bună asupra creaturilor sale. Numai puțin evrei s'au întors sub conducerea lui Zorobabel și Iesua. Aceștia au început la rezidirea templului. Se poate crede, că Iehova a tot încurajat pe aceia pe cari i-a trimis să zidească templul din Ierusalim, până când au procedat conform îndrumărilor sale.

* Iar acum ne întoarcem la profeția lui Isaia (66 : 1—4); cuvintele profetului desigur nu sunt încurajatoare, ci sunt cuvinte de mustrare dela Iehova. Aceasta poate însemna în simbol, că clasa aceea, care declară în numele Domnului, că servește pe Dumnezeu și lui îi aduce olocauste, dacă încearcă să zidească pe seama dânsului o casă sau un oraș, aceasta o face împotriva căii arătată de Dumnezeu. Iehova așa vorbește prin profetul său: „Așa vorbește Domnul: Cerul este scaunul meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor mele. Ce casă ați putea voi să-mi zidiți, și ce loc mi-ați putea voi da ca locuință?“ (Isaia 66 : 1)

Acest text, precum și legătura lui arată o astfel de încercare, pe care o fac aceia, cari se susțin de urmașii lui Christos și care are de scop să pună la cale o organizație contrară voinței și cuvântului său. Pentru aceasta sunt cuvintele de mustrare.

* Capitolul cel din urmă a profeției lui Isaia așa se vede că formează o încheiere, și arată astfel de stări, cari corespund timpului, când Christos își adună poporul său la sine în templu. Așa se vede, că această încheiere sau profeție va fi urmată de un mare eveniment. Poporul uns al lui Dumnezeu acuma începe să vadă clar, că cea mai mare parte a profeției lui Isaia acuma se împlinește. „Servul” a fost identificat ca unsul lui Dumnezeu; Dumnezeu i-a zis: „Iată servul meu pe care l' sprîjin. Alesul meu întru care binevoiește sufletul meu. Pus-am spiritul meu asupra dânsului, va răspândi dreptul între națiuni.” — Isaia 42 : 1.

* Isus Christos a venit la templul său și a rezidit Sionul, și cei ce se află sub mantia dreptății și au fost adunați în templu, au devenit o parte a „servului”. „Servul” se bucură de favoarea specială a lui Dumnezeu. Datorința „servului” și îndeosebi aceia, cari formează partea de pe pământ a „servului” au fost lămuriti pentru ai cunoaște clar. Declarația următoare a capului: „Spiritul lui Dumnezeu este asupra mea, pentru că m'a uns”, se referă la toți aceia, cari fac parte din „serv”. Dumnezeu a pus spiritul său asupra „servului” și l'a încredințat să ducă la îndeplinire lucrul său; și acei consacrați, cari îndeplinesc lucrul acela, trebuie să l' facă în modul arătat de Dumnezeu. Cei ce dovedesc fapte contrare cu calea arătată de Dumnezeu, sunt urși înaintea lui Dumnezeu și din această pricină pot să aștepte pedeapsa lui Dumnezeu.

” Perioada de timp cunoscută sub denumirea „pregătirea drumului” înaintea Domnului s'a început cam pe la 1878. Aceasta arată epoca, când Izraeliții spirituali au început să se elibereze din Babilon, cu ajutorul adevărurilor restatornicite și talmăcite. Atunci au început să înțeleagă adevărul despre prezența a doua a lui Christos și de atunci aceia, cari au primit adevărul, s'au împărțit în următoarele trei grupuri: 1) cei ce au văzut adevărul, dar s'au întors dela adevăr, 2) cei ce au primit adevărul, s'au bucurat mai cu seamă de cunoștința aceia că vor ocupa ceva posturi însemnate în cer, și vor fi împreună domnitori cu Christos asupra lumii, însă mai târziu au căzut în cursa celui rău pentru că starea inimii lor nu a fost potrivită, au căzut în rătăcirii; și 3) aceia, cari au primit adevărul și iubirea adevărului și cu credincioșie s'au năzuit să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu prin aceea, că cu sânguință servesc, și serviciul îl îndeplinesc pe calea arătată de Dumnezeu.

” Aceștia cari fac parte din clasa amintită în urmă, au avut mai multă prevedere, decum să fi încercat să zidească o casă sau biserică pentru Dumnezeu. Aceștia au apreciat adevărul cum se

cuvine, știind, că dacă Iehova nu-și zidește casa, nici nu se poate zidi. Deoarece recunosc adevărul cu privire la biserica lui Dumnezeu și privilegiul lor cel mare că din harul lui Dumnezeu se fac o parte a aceleia, membrele acestei turme mici se bucură că pot să vorbească neconținut despre Iehova și biserica sa, pot să-i cânte lauda și să-l onoreze, întrucât în ascultarea poruncilor sale sunt martorii lui. (Psalm 29 : 9) Nicidecum nu ar fi o presupunere cuminte, că Dumnezeu chiar pe această turmă mică ar muștra-o și înlătura și chiar olocaustele lor le-ar privi cu dispreț.

” Din această privință este clar, că Isaia 66 este mustrare pe seama acelor, cari au încercat să facă lucrul lui Dumnezeu și susțin că fac lucrul lui Dumnezeu, dar pe acela îl fac după sistemul lor împotriva căii lui Dumnezeu. Ei au neglijat să se convingă de voința lui Dumnezeu și lucrul pe care l'au făcut, a fost în armonie cu dorințele lor egoiste. După cum știm sunt unii cari se numesc de turma mică și biserica lui Dumnezeu, dar se codesc să ieie parte la lucru, ca să pună mărturie după poruncile lui Dumnezeu, și aceștia atacă pe față pe aceia, cari pun mărturie. Aceștia cu drept se pot numi dușmanii lui Dumnezeu. Cum vedem din declarația clară a lui Dumnezeu templul acestora nu se poate primi de Dumnezeu și Dumnezeu urește sacrificiul acestora. Despre aceștia spune Dumnezeu prin profetul său: „Căci când am chemat Eu n'au răspuns, și când am vorbit Eu n'au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea mea, și au ales ce nu-mi place!” — versetul 4.

” Iehova către aceștia vorbește în Isaia capitolele 58 și 59; le atrage atențiunea și îi invită ca să se trezească la cunoștința ocaziunilor lor, să se unească cu organizația sa și să înainteze cu lucrarea sa, și le dă în știre că dacă ei neglijează aceasta, faptul acesta îi va înstreina dela Dumnezeu. Acestora le spune Dumnezeu, că ei au sărbătorit sâmbăta după obiceiul lor egoist. (Isaia 58 : 13) Dumnezeu a arătat ce voește să vadă în această zi a repaosului, și că dorește ca poporul său să-i fie de mărturie. (Isaia 43 : 10—12) După aceea adaugă profetul lui Dumnezeu: „Ferice de omul care face lucrul acesta, și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind sabbatul, ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă nici un rău.” (Isaia 56 : 2) Dumnezeu prin cuvântul său ne pune în vedere că cine este plăcut înaintea lui și cine nu. Despre clasa aceasta, care la început e nepăsătoare, dar mai târziu devine dușmană, scrie profetul Domnului: „La ce ne folosește să postim” — zic ei — dacă tu nu vezi? De ce să ne chinuim suflatul, dacă tu nu ții seamă de lucrul acesta? Pentru că zice Domnul, în ziua postului vostru vă lăsați în voia pornirilor voastre și asupriți pe simbriașii voștri. Iată postiți ca să ciorovăiți și să vă certați și ca să bateti răulăcios cu pumnul; nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. (Isaia 58 : 3, 4) Astfel

este arătat clar o clasă, care nu i-a în seama voința lui Dumnezeu și alege o astfel de cale, pe care i-o dictează egoismul său.

¹⁴ Trebuie să fie adevărat, că Dumnezeu numai o singură organizație are, care execută lucrul său de pe pământ. Ar fi cu totul fără minte și nepotrivit cu ființa lui Dumnezeu, dacă ar avea două organizații, cari amândouă ar face tot lucrul său pe pământ. Dumnezeu nicidecum nu se contrazice, Dacă este așa, atunci grupa, care se opune organizației lui Dumnezeu și se rupe dela aceea, părăsește pe Domnul și lui i se opune. Fără îndoială la această clasă se referă profetul lui Dumnezeu: „Dar pe voi, cari părăsiți pe Domnul, cari uitați muntele meu cel sfânt, cari puneți o masă „Norocului“ și umpleți un pahar în cinstea „Soartei, vă sortesc săbiei și toți veți pleca genunchiul ca să fiți junghiați.“ — Isaia 65 : 11, 12.

¹⁵ Această declarație se unește cu totul cu declarația făcută la Isaia 66 : 4, și se poate recunoaște clar, că se referă la una și aceeași clasă. Sacrificiul acestei clase se împotrivesc cu calea arătată de Dumnezeu; despre acești jertfitori și despre jertfele lor spune: „Cine ucide un bou ca jertfă, nu este mai bun decât cel ce ucide un om; cine jertfește un miel, este ca cel ce ar rupe gâtul unui câine; cine aduce un dar de mâncare, este ca cel ce ar vărsa sânge de porc; cine arde tămâie, este ca cel ce s'ar închina la idoli; toți aceștia își aleg căile lor, și sufletul lor găsește plăcere în uriciunile lor.“ — Isaia 66 : 3.

¹⁶ După ce Zorobabel și Evreii eliberați împreună cu dânsul s'au întors la Ierusalim, s'a convenit ca să lucreze la zidirea templului, deoarece Dumnezeu a dorit aceasta cu hotărâre. Însă lucrarea aceasta au trebuit s'o facă după modul arătat de Dumnezeu, și ei au și făcut astfel. Acum în acest timp al sfârșitului când Dumnezeu își zidește templul fără ajutorul mânilor de oameni, poporul său este luminat în privința templului și a rezidirii lui, precum și ce privește lucrul în legătură cu unificarea templului, cu privire la serviciul și la ocaziile de serviciu. Cei ce servesc trebuie să servească în modul arătat de Dumnezeu. Dumnezeu a prescris o cale; din aceasta reesă că cel ce urmează o cale opusă acesteia, acela devine dușman al lui Dumnezeu.

¹⁷ Venirea Domnului Isus și strângerea urmașilor săi credincioși a început în 1918. (II Tesalon. 2 : 1) Dela acest timp încoace au început să dovedească mai cu seamă nesupunere unii față de Domnul, cari au susținut că sunt în legământ cu Dumnezeu. Dela acest timp încoace a devenit adevărul tot mai clar, și aceia, cari dela acest timp începând s'au rupt dela Societate, au început s'o critice și s'o atace și dușmănia aceasta a tot crescut. Apocalips 11 : 18, 19 a descoperit, că ziua mântuirii lui Dumnezeu a sosit și că templul (biserica) din cer s'a deschis. Imediat după aceasta urmează descrierea celor două minuni cerești în capitolul 12, și aceste sunt organizațiile lui Dumnezeu

și cea a Diavolului. Dușmanii Societății nu au primit că acestea ar reprezenta acele semne cerești de cari trebuie să se conducă poporul lui Dumnezeu. Ei se codesc să vadă organizația, pe care o închipue femeia, care naște copilul. Și nici adevărul, care descopere organizația Diavolului nu vreau să-l primească. Ei nesocotesc cu totul dușmănia lui Satan, care este reprezentată prin încercarea bălaurului de a înghiți copilul. Nici aceia nu vreau să creadă, că Dumnezeu dela acel timp încoace a rezidit Sionul. Nu numai că nu vreau să primească adevărurile acestea, ci cu mare sârguință defaimă și atacă pe aceia, cărora Dumnezeu le-a permis, ca să atragă atenția altora asupra acestor lucruri. Intrucât nesocotesc adevărurile prezente, ei nu vreau să ieie nici o parte la mărturia despre împărăția lui Dumnezeu și Atotputernicia lui Dumnezeu. Ei nu atrag atenția asupra organizației lui Satan ce se împotrivesc cu Dumnezeu. Ei se luptă împotriva organizației, pe care Dumnezeu a folosit-o timp de un jumătate secol, și o folosește și azi pentru vestirea adevărului său.

¹⁸ În loc să se supună Domnului, ei caută să înființeze o organizație cum cred ei de bine. Ei voesc să zidească o casă sau organizație, care să se deosebească de organizația lui Dumnezeu, pentru aceasta le spune Dumnezeu: „Ce casă și templu mi-ați putea zidi?“ Iehova dă în știre, că El însuși își zidește casa, și cu bunăvoință privește la poporul său sărman, (dar nu la năzuințele dușmanilor săi), care se știe de sărman și zdrobit la inimă, și cu bucurie ascultă de poruncile lui Dumnezeu. Organizația lui Dumnezeu deci așa este cunoscută și cei ce se opun organizației sale, sunt descriși aici în mod lămurit. Cei ce sunt încă pe pământ din organizația lui Dumnezeu, iubesc pe Dumnezeu și sunt credincioși față de El. Cei ce se opun lui Dumnezeu și organizației sale, aceia se iubesc pe sine. Pentru aceasta spune cu privire la dușmanii săi: „Las asupra lor primejdie și nereușită.“ Tot despre această clasă spune cuvântul lui Dumnezeu: „Din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentruca toți cei ce n'au crezut adevărul și au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.“ — II Tesalon. 2 : 11, 12.

Incurajați

¹⁹ Iehova se întoarce după aceea către aceia, cari constituie oastea aceea, care ascultă de cuvintele sale și se supune. Prin profetul său spune: „Ascultați cuvântul Domnului voi cari vă temeți de cuvântul lui. Iată ce zic frații voștri cari vă urăsc și vă izgonesc din pricina numelui meu: „Să și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria“ — Dar ei vor rămânea în rușine. (Domnul va fi slăvit; dar El se va arăta spre bucuria voastră“ — trad Nițulescu) Iehova spune acestor credincioși, că dușmanii sunt aceia, cari odinioară erau frații lor, pe ei i-au urât și defăimat pentru credințioșia lor față de numele lui Dumnezeu, iar după

aceea au susținut, că aceasta o fac spre mărirea lui Dumnezeu. Este un fapt bine cunoscut, că toate grupele cari s'au despărțit de Societate, și toate persoanele cari fac parte din aceste grupe, aceasta au făcut-o de voie bună. Aceste grupe mici contrare au fost atrase de niște conducători egoiști și îngâmfați. Și în timp ce acești contrari nu se pot uni nici doi întreolaltă, și nu sunt unitari în serviciul Domnului, se luptă împreună împotriva lucrului de mărturie a Societății, care curge în numele Domnului și în ascultare de cuvintele sale în urma poruncilor sale. Conducătorii acestor contrari așa vorbesc: „Să atacăm din toate puterile noastre Societatea, și prin aceasta se mărește numele Domnului.“ Prin faptele și vorbirile lor se străduiesc, ca să atragă pe unii din poporul Domnului, și Iehova spre încurajarea acestora așa zice: „Să nu vă descurajați, pentru că Domnul se va arăta spre bucuria voastră, iar ei se vor rușina.“ Astfel aceste două clase iarăși sunt puse în lumină clară una, care servește lui Dumnezeu, și alta, care se opune lui Dumnezeu.

²⁰ Cei ce se tem de cuvântul său, sunt aceia, cari cu sârguință caută să țină și să urmeze poruncile sale. Aceștia hotărât că nu se luptă împotriva dușmanilor cuvântului lui Dumnezeu. Pe aceștia îi atacă dușmanul, despre aceasta nu de aceia se face aici amintire, ca să producem discuții, ci pentru încurajarea poporului lui Dumnezeu, ca să recunoască împlinirea profețiilor descoperite de voința lui Dumnezeu și astfel să fie încurajați. Când înțeleg lămurit, că dușmănia față de Dumnezeu a fost prezisă de profeții săi dedemult și această profeție se împlinește acuma, aceasta formează o mare încurajare pe seama celor credincioși și dovedește că Domnul este în legătură cu ei și se bucură de harul său. Astfel deci trebuie să privim ca voința lui Dumnezeu că cei credincioși trebuie făcuți atenți asupra acestor lucruri.

²¹ Cei ce s'au rupt dela Societate și atacă lucrul ei, sunt mulți la număr. Acuma sunt împărțiți în mai multe grupe și împreună se susțin că sunt urmașii lui Christos și turma mică a lui Dumnezeu, cu toatăca tot numai lucruri rele vorbesc despre aceia cari cu credincioșie servesc pe Dumnezeu. Ei învinuiesc Societatea și lucrul pe care-l face în public și declară că activitatea ei se bazează pe învățături omenesti și aceia cari formează Societatea, au simțăminte trupesti (materiale) și fac comerț de cărți, și nu servesc pe Iehova. Conducătorii diferitelor grupe zic: „Să lucrăm împreună și să alegem bărbați, pe cari să-i trimitem afară la adunările grupate pe lângă Societate, să facem dezbinări și să strice lucrul.“ Acești dușmani ai lucrului lui Dumnezeu se feresc să vadă organizația blestemată a lui Satan, și nu fac atent pe nimeni față de aceea. Chiar dacă ei văd, cum răpesc tâlharii credincioșia oamenilor dela Dumnezeu, totuși nu fac atenți pe nimeni.

²² Incontinuu tot numai rău vorbesc despre aceia, cari sunt în legământ cu Dumnezeu. În timp

ce fac acest lucru dușmănos, tot susțin că îi reprezintă pe Dumnezeu. Este clar, că profetul vorbește despre clasa aceasta dușmană, când zice: „Dumnezeu zice însă celui rău: Ce tot înșiri tu legile mele, și ai în gură legământul meu, când tu urăști muștrările și arunci cuvintele mele înapoi ta? Dacă vezi un hoț te unești cu El, și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicieșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevețești pe fiul mamei tale.“ — Psalm 50 : 16—20.

²³ Dacă cineva sau o grupă oareșcare încearcă să zidească o casă lui Iehova fără să fi primit autorizație la aceasta din partea dânsului, înseamnă abuz. Moise a zidit cortul în pustiu, dar nu după planul său, ci precis după descrierea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Evreii nu puteau zidi casă de rugăciune lui Iehova împotriva îndrumărilor sale. David ar fi dorit să zidească templul lui Iehova, dar aceasta nu a fost permis pe seama lui, cu toate că Dumnezeu a aprobat starea inimii lui. Când a sosit timpul stabilit de Dumnezeu pentru zidirea templului, a dat îndrumare lui Solomon să zidească templul, și el a și zidit biserica. (I Cronica 17 : 11, 12; 28 : 1—12) Modelul templului Iehova l'a arătat lui David și Solomon a fost îndrumat, ca să-l zidească după acel model. Când s'au întors din Babilon prizonierii, au zidit templul dar nu după plăcerea lor, ci după îndrumarea lui Dumnezeu. Regele Cyrus în forma icoanei lui Christos s'a îngrijit ca să se zidească în Ierusalim casa Domnului. (Vezi Ezra 1 : 3) Impotriva acestei regule dumnezeiești, dușmanii organizației lui Dumnezeu descriși în Isaia 66 : 1 în îngâmfașia lor au început la lucru ca să zidească o casă și biserică, care este simbolul unei organizații, la care însă nu au primit autorizație dela Domnul. Impotriva poruncilor lui Dumnezeu ei înșiși își croșc calca și lucrarea, pentru aceasta sunt nelegiuți. — Matei 7:23.

²⁴ Pe acești contrari, nu i-a alungat afară din organizația lui Dumnezeu nimenea și nici nu i-ar putea alunga; însă pe cei contrari Domnul i-a scos afară pentru faptele lor și purtările lor nepotrivate. (Matei 13 : 41) Pentru aceasta le spune Iehova: „Ce loc mi-ați putea da ca locuință?“ Această declarație se referă fără îndoială la orașul sau la organizația aceea, pe care Iehova o recunoaște de a sa. Această organizație este Sionul, precum este și scris: „Da, Domnul a ales Sionul, l'a dorit ca locuință a lui și a zis: Acesta este locul meu de odihnă pe vecie; voi locui în el căci l'am dorit.“ (Psalm 132 : 13, 14) Aceasta trebuie să însemne, că înafară de Sion Dumnezeu nu va recunoaște altă organizație, și faptul că Iehova folosește Societatea pentru executarea lucrului său, și Societatea face acest lucru, arată că cei ce lucrează împotriva ei, aceia se luptă împotriva lucrului lui Dumnezeu. Sionul îl formează cei aprobați și unși de Dumnezeu.

²⁵ Intre conducătorii diferitelor grupe, cari s'au retras dela lucrul Societății și s'au pus împotriva

ei, este acum în curs o înțelegere pentru a pune la cale o asociație sau o mișcare organizată care are de țintă o dușmănie mai puternică împotriva Societății. Domnul a vorbit înainte despre aceasta poporului său, ca să-l încurajeze. În armonie cu promisiunea lui scumpă zice: „Vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple.“ — Isaia 42 : 9.

Organizații

²⁶ Isaia 66 : 6 asemenea vorbește despre două organizații; una este în nedumerire și se opune lui Dumnezeu, cealaltă este în armonie cu Dumnezeu și îl servește. Vocea înseamnă ceva învățură sau veste. Profetul vorbește mai întâi despre un zgomot ce se aude dintr'un oraș sau organizație, care este neplăcut. Glasul ceălalt despre care amintește profetul, răsună într'o dulce armonie. Profetul spune: „Voce de vuet din cetate! Voce din templu! Vocea lui Iehova care răsplătește neamicilor săi!“ (Isaia 66 : 6) Vocea unui om, care nu știe să cânte este numai un murmur neplăcut. O mulțime de astfel de voci produce un zgomot asurzitor. Fiecare grupă care se luptă împotriva Societății, are câte un vers plăcut, pe care-l cântă. Toate acestea caută să-și unească vocile întru dușmănia împotriva Societății. Năzuințele unite ale organizațiilor lor, cari caută să se arete ca o organizație bine încheiată, formează un zgomot ce se aude dintr'un oraș sau organizație. Nu există un cântec mai plăcut și armonios pe seama urechii omenești decât vocea omenească instruită, care este folosită întru lauda Dumnezeului Iehova. În să vocea unei ființe spirituale trebuie să fie cu mult mai frumoasă, minunată și armonioasă. Cântarea cântecului Mielului și a lui Moise pentru aceea este frumoasă, deoarece cântarea este condusă de capul clasei templului. Această cântare este măreață și minunată pentru aceia cari o învață s'o cânte și cari o ascultă.

²⁷ Să luăm aminte, profetul cum zice: „O voce din templu, vocea Domnului.“ Această dovedește, că vocea, care exprimă învățătura sau vestea potrivită, vine dela Dumnezeu și conducătorul cântării este Isus Christos, capul bisericii. El se află acum în templu și sfinții îngeri cu dânsul. Membrele înviate ale Christosului, asemenea sunt cu Domnul în templu. Cei aprobați de pe pământ, cari fac parte din organizația (cetatea) lui Dumnezeu și sunt membre ale bisericii, se bucură de privilegiul cântului. Aceasta (cântarea) formează o veste măreață, glorioasă și armonioasă, pe care o cântă Sionul întru preamărirea lui Iehova. Sionul cântă o cântare măreață, măestoasă și armonioasă spre preamărirea lui Iehova. Cei ce sunt în templu, toți cântă cântarea aceasta minunată, care laudă pe Dumnezeu. — Psalm 29 : 9.

²⁸ Cei ce se luptă împotriva organizației lui Dumnezeu, fac un zgomot asurzitor. Aceasta dovedește, că ei formează o parte a organizației lui Satan. Cei ce sunt împotriva lui Dumnezeu și a

organizației sale, aceia sunt împotriva împărăției. Isus a zis: „Cine nu este cu mine, este împotriva mea, și cine nu strânge cu mine, acelea risipește.“ (Matei 12 : 30) Zgomotul este vocea împotriva împărăției și a lui Dumnezeu, și Satan folosește pe aceștia, cari fac zgomotul în spre scopurile sale și spre răul lor. — II Tesaloniceni 2 : 9, 10.

²⁹ Faptul, că profetul vorbește despre o voce, care iese din templu, arată că aceasta aduce la iveală judecata lui Dumnezeu despre aceia, cari se opun casei și organizației sale. Domnul este în sfântul său templu pentru judecată, și judecata trebuie să se înceapă la aceia, cari se susțin de urmași ai lui. (Psalm 11 : 4; I Petru 4 : 17) Cuvintele profetului dovedesc îndoit judecata aceasta, întrucât spune: „Vocea lui Iehova, care răsplătește neamicilor săi!“ „Clasa servului“ este încercată cu vestirea „zilei de răzbunare“ a lui Dumnezeu, prin urmare „servul“ are datorința, ca să atragă atențiunea asupra judecării, care vine asupra dușmanului. Aceasta nu formează judecata oamenilor, și nimeni n'are drept s'o vestească, dacă nu o face aceasta la porunca Domnului. În vedenie, profetul vede o mulțime de oameni, cari fac ceva, și susțin, că fac în numele Domnului spre cinstea lui, însă aceasta nu corespunde voinței lui Dumnezeu și Dumnezeu o nesocotește. Dușmănia de către această oaste față de organizația lui Dumnezeu, este atât de învederată, că observă aceasta, și se face cunoscut acest fapt, prin aceea, că Dumnezeu aduce judecată repede asupra acestor ispititori. După cum se vede, aceasta este de lipsă pentru avertizarea altora, ca nu cumva și ei să piardă harul lui Dumnezeu.

³⁰ Deloc n'ar trebui să fie greu pentru cei ce iubesc pe Domnul să facă deosebire cu privire la aceea, că de unde vine zgomotul, și de altă parte, care organizație lasă să răsună vocea Domnului din templu. Dumnezeu luminează acest lucru, pentru mângăerea și încurajarea poporului său.

³¹ Capitolul 66 din Isaia și Apocalips 11 : 18, 19 precum și Apocalips capitolul 12 sunt în strânsă legătură una cu alta. În capitolul 12 din Apocalips stă scris, că templul din cer s'a deschis și timpul de judecată a început. Imediat după aceasta urmează declarația capitolului 12 în care este arătat nașterea împărăției. Verseturile 7—10 a acestui capitol arată, că împărăția reprezentată prin copil a fost născută de organizația gerneală a lui Dumnezeu, și toți aceia, cari fac parte din Sion, sunt invitați să se bucure. Isaia nu vorbește despre nașterea copilului în înțelesul ca și cum acest eveniment ar fi avut loc în acel timp, ci ceiace spune în versetul 9, este înfățișarea cuvintelor aspre ale lui Iehova către aceia, cari ar trebui să știe lucrul acesta, cari însă nu vreau să creadă și să primească adevărurile cele mari, împlinirea cărora Dumnezeu le-a permis.

³² Adunarea a așezat cu câțiva ani înainte de 1914 venirea și întemeierea împărăției. În 1914, s'a născut împărăția reprezentată printr'un copil.

După aceia, în 1918-19 au venit o mulțime de necazuri și strămtorări asupra poporului lui Dumnezeu. Chiar și aceasta ar fi trebuit să facă pe cei consacrați, ca să caute semnele vizibile ale începutului împărăției dar și după 1925, când Domnul a servit dovezi clare și hotărâte prin coloarele revistei în ce privește nașterea copilului de Sion, care formează împărăția și va stăpâni peste lume, mulți dintre cei ce făceau parte din Societate au neglijat să primească acest adevăr, și au început să atace revista cu forță și lucrul Societății. După cum se vede Dumnezeu a prezis aceasta: „Ar fi trebuit să știți, că ziua nașterii a sosit pentrucă ați tras la îndoială aceasta, când v'am servit dovezi atât de clare?” Declarația profetului sună: „Au doară deschide-voi mitra și nu voi face să se nască? zice Iehova, au doară face-voi să se nască și în naștere voi închide mitra? zice Dumnezeuul tău.” — Isaia 66 : 9.

” Este un fapt bine cunoscut, că mulți chiar în acest adevăr despre nașterea națiunii sau împărăției s'au poticnit, și au devenit dușmanii Societății. Afară de aceasta Dumnezeu a mai arătat și începutul împărăției, întrucât a așezat piatra unghiulară în Sion; această clasa s'a poticnit și în aceasta, a căzut și a devenit dușmanul lui Dumnezeu.

” Indată după publicarea nașterii copilului și al fiilor Sionului, invită pe toți membri organizației sale să se bucure. Cei ce iubesc pe Dumnezeu și pe organizația sa, le sună porunca ca să cânte cu bucurie: „Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și veseliți-vă cu el toți cei ce-l iubiți; împărțiți și bucuria cu el, acum toți cei ce l-ați plâns, ca să fiți săturați.” (Isaia 66 : 10) Cartea Apocalipsului, pe care Dumnezeu a dat-o lui Isus, ca s'o descopere servilor săi, tot despre acest lucru vorbește; citim: „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului lui; pentrucă pârășul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâră înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos . . . Deaceia bucurați-vă ceruri, și voi cari locuiți în ceruri!” — Apocalips 12 : 10, 12.

” Lucrul care arată împlinirea acestei declarații profetice, este faptul, că aceia, cari într'adevăr au iubit pe Dumnezeu, s'au bucurat în mare măsură când copiii lui Dumnezeu de pe pământ au recunoscut faptul nașterii împărăției. Dușmanii tot în acest timp au răcit și au devenit amărăți. Împlinirea acestei profeții și dovada clară, pe care au primit-o aceia, cari iubesc pe Dumnezeu, au servit serioase motive pentru bucurie. Afară de aceasta este sigur și aceea, că Dumnezeu permite acum unșilor săi să le înțeleagă și să le vadă pentru încurajarea, mângăierea și întărirea lor. Natural, că nimenea nu ar fi îndestulit, dacă numai i s'ar atrage atenția asupra dușmanilor lui Dumnezeu și organizației lor; cu toate acestea și aceasta trebuie s'o facă în interesul acelora, cari iubesc pe Dumnezeu. Înțelegerea acestor profeții

ar trebui să aducă rezultatul, ca să facă capabili pe unși să se poarte cu umilință înaintea lui Dumnezeu și să caute cu sârguință să îplinească poruncile sale. Faptul, că profetul lui Dumnezeu invită la cântece de veselie pe toți aceia cari iubesc pe Dumnezeu și pe organizația sa, așa s'ar putea interpreta, că cei ce nu se bucură de împlinirea profețiilor, ci le nesocotesc, nu iubesc pe Dumnezeu, și din acest motiv sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai organizației sale.

” Profetul spune în versetul 14: „Și când veți vedea aceste lucruri, inima vi se va bucura și oasele voastre vor prinde putere ca iarba. Domnul își va arăta astfel puterea față de robii săi, dar va face pe vrăjmașii săi să-i simtă mânia.” Aici este promis, că acei copii ai lui Dumnezeu, cari văd și prețuesc împlinirea promisiunilor, se vor bucura ca și iarba verde și se vor reinnoi. Bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu astfel este făcută de cunoscut și aplicată asupra „clasei servului”, și tot în acelaș timp are să facă pe contrari, cari sunt dușmanii săi să-i simtă mânia. Versetul 15 în următoarele cuvinte exprimă mânia sa: „Căci iată Domnul vine într'un foc și carăle lui sunt ca un vârtej; își preface mânia într'un jăratec, și amenințările în flăcări de foc.” Tot pe clasa această dușmănoasă o amintește profetul în capitoul precedent. (Isaia 65 : 3—7) Aceștia sunt aceia, împotriva cărora Iehova își întinde brațul drept, ca și cum i-ar ruga, ca să-l asculte și să-i țină poruncile, dar aceștia în loc să asculte de Domnul, umblă pe drumul lor. Ivescătura lor supără pe Domnul, care zice: „Spre un popor, care nu conținește să mă mânie în față aducând jertfe în grădini, și arzând tămăile pe cărămizile de pe acoperiș.” — Isaia 65 : 3.

” Iehova a permis să se întâmple evenimentele, cari împlinesc profețiile lui, și adevărurile acestea le-a adus la lumină și le-a transmis acelora, cari au făcut legământ cu El. Vestea aceasta au răspândit-o aceia, cari cu umilință și credincioșie au căutat să se supună Domnului; însă contrarii se fereau să tacă, așa au vorbit către martorii, cari duceau adevărul: „Rămâi pentru tine, nu te apropia de mine, că eu sunt mai sfânt decât tine.” Acești protivnici, ei pe ei înșiși se țin de aprobați, și susțin că sunt mai sfinți decât alții, precum și prezis aceasta profetul. Iehova despre aceștia spune: „Fum sunt aceștia în nările mele, foc ce arde toată ziua.” — Isaia 65 : 5.

” Pomul reprezintă pe creaturi, și dușmanii aceștia s'au străduit la aceea, ca să cinstească mai bine pe creatura pe care Dumnezeu a folosit-o în aduanrea sa, în loc să onoreze pe Dumnezeu și organizația sa. Ei susțin, că creatura a adus la iveală până la sfârșitul anului 1916 tot adevărul, și de atunci încoaie nu a fost adus la iveală nici un adevăr mai mult. Iehova a pus pe profetul său să scrie: „Cei ce se sfințesc și se curățesc în dumbrăvi, umblând unul după altul, cari mănâncă carne de porc și uriciuni și șoareci,

vor pieri împreună zice Iehova." Cei ce se retrag înapoi din organizația lui Dumnezeu, se adună în grupuri mai mici și din năzuința lor proprie vreau să se curățesc și să desvolte un caracter frumos, aceștia se amăgesc ei înșiși. Ei cinstesc și preamăresc pe creatura, prin care adevărul a fost adus la lumină, după aceea nesocotesc lumina crescândă pe care o dă Dumnezeu, și astfel devin uriciune înaintea lui. Despre aceștia a fost zis Isus: „Voi căutați să vă arătați neprinăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu.” — Luca 16 : 15.

¹⁰ În Apocalips 22 : 17 Iehova, Christos și mireasa sa împreună spun omului care stă departe, vestea despre mântuire și despre împărăția sa, ca s'o audă și s'o urmeze. Asemenea spune Dumnezeu prin profetul Isaia: „Dar va veni timpul când voi aduna toate popoarele și limbile și vor veni și vor vedea mărirea mea.” (versetul 18) Mărirea Domnului va cânta-o tot poporul, și aceasta se începe acum.

¹⁰ Iehova a descoperit hotărîrea sa, că își va justifica numele și cuvântul său pe deplin. Lucrul acesta al justificării a început atunci, când Isus Christos a venit la templul său și judecata a început. În timpul acela a găsit o mică grupă a conșcraților, cari au fost conduși de o pornire dreaptă și o stare bună a inimii, la urmarea pașilor lui Isus. Deoarece au avut iubire față de Dumnezeu și Christos, și cu credincioșie au împlinit până la celălalt timp partea lor de legământ, Domnul a început să strângă la sine pe cei credincioși. El i-a adunat în templu și sub mantia fericirii; i-a îmbrăcat în hainele mântuirii, și pe această clasă credincioasă a pus-o de îngrijitoare a intereselor împărăției de pe pământ. După aceea Domnul și-a arătat mila față de cei neglijenți, visători și drepti în ochii lor proprii, întrucât a trimis la dânsii vestea adevărului și i-a împărțit în muștrări bune. Cei ce au nesocotit această muștrare aspră din partea Domnului, s'au desvoltat de dușmanii pe față ai lui Dumnezeu și a organizației sale. „Omul rădădelegii sau fiul pierzării” s'a arătat.

¹¹ Să învețe urmașii credincioși să prețuiască cum se cuvine starea aceea, la care i-a ridicat Iehova. Să fie ascultătorii cuvântului său și împlinitorii porințelor sale, să trăiască drept, să iubească bunăvoința și să se poarte cu umilință înaintea lui Dumnezeu. Purtarea umilită înseamnă împlinirea cu bucurie a legilor lui Dumnezeu.

¹² Las să zică cine ce vrea, aceasta să nu ne întoarcă pe noi dela devotamentul și serviciul nostru față de Dumnezeu. Privilegiul cel mai mare de care s'a bucurat vre-odată făptură de pe pământ este acela, de care se bucură azi unșii Domnului.

¹³ În fruntea organizației mărețe a lui Dumnezeu, reprezentată prin muntele Sion, stă Isus Christos. Unșii sunt cu dânsul, și sunt identificați hotărît ca copiii lui, deoarece cu toată puterea lor tin

la dânsul. Ei iubesc pe Dumnezeu și Dumnezeu asemenea îi iubește, deoarece fac parte din Sion, și sunt credincioși față de dânsul. Ei se bucură de privilegiul, că pot să ieie parte la răspândirea vestei, care acum curge între popoarele de pe pământ, dând în știre, că Iehova este Dumnezeu, Christos este regele și că împărăția a sosit. Dacă aceștia de acum încolo vor rămânea credincioși întru împlinirea legământului lor le va fi asigurat o intrare bogată în împărăția vecinică a lui Dumnezeu și Christos. Aceasta mare răsplată nu li se va da pentru frumsețea ce este înăuntrul lor, pe care au desvoltat-o ei, ci pentru credincioșia lor și pentru devotamentul lor plin de iubire față de Domnul. Acești credincioși vor locui pe vecie în casa Domnului, vor privi măreția și frumsețea lui și vor primi în templul său mai multă cunoștință și înțelepciune. Deacuma încolo, să nu luați seamă la atacuri, și să fiți curajioși. Iehova va da putere poporului său, Iehova va binecuvânta pe poporul său cu pace.” — Psalm 29 : 11.

Intrebări pentru studiul berean

- 1, 2. Ce formează templul sau casa Domnului? Cine zidește casa? De ce fel de purtare nepotrivită este păzită aici poporul lui Dumnezeu?
- 3, 4. Povestește darea de seamă despre rezidirea templului din Ierusalim! Pentru ce s'a păstrat acest lucru în însemnarea dumnezeiască?
- 5, 6. Prin ce se poate motiva faptul, că Dumnezeu a incredințat pe Cyrus cu lucrul acesta? Cum au primit invitarea și ce a fost rezultatul?
7. Ce a prevestit Isaia 66 : 1—4?
- 8, 9. Enumără câteva fapte, cari dovedesc împlinirea profeției lui Isaia!
- 10—12. Arată împlinirea lucrului pe care îl preumbrește eliberarea din Babilon a Evreilor! Ce fel de clase s'au descoperit?
- 13—16. Explică cuvintele de muștrare, cu care se începe Isaia 66! Arată la alte muștrări din cuvintele lui Isaia! Pentru ce este dreaptă învinuirea, că „ei înșiși și-au ales calea“?
- 17, 18. Descrie atitudinea acelor, cari au neglijat să vadă cele „două semne din cer“!
- 19—22. Aplică Isaia 66 : 5!
- 23—25. Când Iehova a voit să lase să i se facă ceva pentru sine, atunci dat-a și îndrumare cu privire la aceea, când și cine să facă lucrul acesta? Arată învățătura din aceasta! Arată, că învățat-au și urmat-au lecția aceasta, aceia, cari au avut ocazie să cunoscă scopurile lui Iehova!
- 26—30. Stabilește pe baza vestirii și a activității a) „vocea ce vine din oraș“; b) și „vocea ce vine din templu“.
- 31, 32. Arată cum se unește Isaia 66 cu Apocalips 12 : 13, 19 și Apocalips cap. 12! Descrie împrejurările cari ne arată împlinirea din Isaia 66 : 10!
- 33—35. Arată împlinirea din Isaia 66 : 10 și Apocalips 12 : 10, 12, ce arată o strânsă legătură între aceste două profeții!
- 36, 37. Arată cele două clase numite în versetul 14, și atitudinea unora, precum și modul cum se va purta Domnul față de unii ca aceștia!
38. Arată cum se poate identifica clasa din versetul 17!
- 39, 40. Inceputul judecării lui Dumnezeu cum a descoperit două clase? Cum s'a purtat Dumnezeu cu fiecare din aceste două clase și din ce motiv?
- 41—43. Cum își privesc azi unșii slujba lor și cum și-o întăresc? Ce privilegiu li așteaptă în viitor?

Increderea rămășiței

„Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?” — Psalm 27 : 1.

IEHOVA s'a îngrijit cu belșug de aceia, cari au o încredere nețârmurită în El, și cari își găsesc plăcerea întru curățirea numelui și cuvântului său. Acuma rămășița unșilor săi este încă pe pământ. Pe acești credincioși Isus Christos capul unșilor i-a adunat în jurul său. Afară de rămășiță, aici pe pământ nimenea nu poate să prețuiască însemnătatea stării din templu. Dușmanul vede rămășița, și activitatea fiecăruia dintre membrele rămășiței; și continuă defăimarea și huierea unșilor lui Dumnezeu, și caută să-i distruagă. Cei ce fac parte din clasa rămășiței, membrele clasei servului lui Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu pentru întreg harul său, ca să-și poată păstra privilegiul de care se bucură în servici. Ei se încred pe deplin și necondiționat în El.

• Psalmii 26 și 27 stau în strânsă legătură unul cu altul, și se referă la scriitorul acestor psalmi precum și la aceia spre binele cărora s'au scris. Unșii recunosc lămurit, că acești psalmi nu numai că formează darea de seamă a experiențelor scriitorului, dar formează și o descoperire profetică, care trebuie să servească îndeosebi binele poporului lui Dumnezeu, care trăește la sfârșitul lumii. Scriitorii psalmilor, probabil, că au avut niște experiențe în asemănarea celor scrise; cu toate acestea este clar înaintea unșilor, că conținutul psalmilor le-a fost dictat de Domnul, spre binele aceluia, cari își vor fi dovedit iubirea față de El. În acești doi psalmi se cere ajutorul și aprobarea de lipsă a lui Dumnezeu, și amândoi psalmii exprimă încrederea neîntreruptă în Dumnezeu.

Incercare

• Dela venirea Domnului la templul (biserica) său, proba, sau încercarea copiilor lui Dumnezeu nu a conținut. De atunci i-au ajuns multe încercări aspre. Există astfel de minute ale descurajării, când în mijlocul atacurilor mari și a asprelor încercări, copilul lui Dumnezeu ajunge până la punctul acela, de-și pune întrebarea: „Sunt eu oare unșul lui Dumnezeu, ori mă va fi înlăturat Domnul?” Examinarea de sine este un lucru bun și se și unește cu voința lui Dumnezeu. (I Corinteni 11 : 28) „Pe voi înși-vă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercăți-vă. Nu recunoașteți voi, că Isus Christos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (II Corinteni 13:5) Dacă cel uns se examinează înțelepțește, — ceea ce trebuie să și facă — și cu credință începe examinarea de sine, păzind în mintea sa starea lui față de Dumnezeu prin Isus Christos, poate să tragă concluzia potrivită. Declarația psalmistului din psalmul 26 chiar o astfel de examinare de sine ne înfățișează, precum și o rugăciune adresată lui Dumnezeu, ca să judece purtarea copilului său și să-i exprime aprobarea.

• Promisiunea Domnului nu spune, că va păzi pe copiii săi de orice încercări, ci aceea, că și în mijlocul încercărilor va păzi pe copiii săi, numai dacă copilul lui Dumnezeu își păstrează neprihănirea. El trebuie să împlinească condițiunile legământului. Ținta principală a atacurilor lui Satan o formează rămășița, și pentru nimicirea rămășiței el se folosește de diferite unelte, și atacă acolo unde rezistența este mai slabă. Isus a redus valoarea atacurilor lui Satan cu totul, prin aceea, că a declarat urmașilor săi adevărați: „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.” — Matei 24 : 13.

• În legătură cu Iov, Satan a pus următoarea întrebare de discuție: Își va putea oare păstra neprihănirea și în cele mai aspre încercări? Cele însemnate despre Iov în această cauză s'au însemnat spre binele copiilor lui Dumnezeu, cari vor trăi pe pământ la sfârșitul lumii. Faptul, că cartea lui Iov n'a fost înțeleasă până acuma, în sine dovedește, că învățăturile cărții acesteia se referă la timpul de față. Unșii lui Dumnezeu, în ascultare față de legile sale ies afară și vestesc evangheliile împărăției lui Dumnezeu, în această activitate ei sunt expuși la atacuri necurmăte din partea lui Satan. Posibilitatea examinării de sine este foarte importantă, pentru aceea, că copilul lui Dumnezeu să se poată convinge, dacă într-adevăr, se află în iubirea lui Dumnezeu. Dacă vedem, că suferim pentru credințioșia noastră față de Dumnezeu și Christos și pentru interesele împărăției sale, aceasta este o dovadă puternică, că ne aflăm pe calea potrivită și avem o purtare convenită. Atunci ne cugetăm la următoarea declarație a lui Isus adresată credincioșilor din timpul de față: „Veți fi urțiți de toți din pricina numelui meu. Dar nici un păr din cap nu vi se va pierde. Prin răbdarea voastră vă veți câștiga sufletele voastre.” — Luca 21 : 17—19.

• Aceasta ne lămurește imediat, că urmașul lui Christos cu răbdare și stăruință trebuie să-și păstreze calea. Răbdarea însă nu se arată prin veselia pe dinafară, dovedită în cursul probelor. Chiar dimpotrivă, poate chiar să și plângă, dar cu toate acestea cu răbdare suferă încercările și merge înainte. Poate că pe fața lui nu se vede nici urmă de veselie. Răbdarea înseamnă stăruința dovedită între atacurile și persecuțiunile înfocate și stăruința întru împlinirea datorințelor, și în timp cu aceasta putem simți o bucurie lăuntrică, deoarece știm că facem voia lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce ne îndeamnă, ca să mergem înainte neluând seamă la atacurile îndreptate împotriva noastră. Răbdarea vine din încrederea neconținută în Dumnezeu.

• Rămășița acuma stă pe picior de răsboiu cu Satan și acesta cu îndârjire desperată caută să o niminească, deoarece rămășița formează pentru

dănsul singurul dușman de pe pământ. Noi trebuie să ținem seamă de luptă neconținută până la sfârșit; las' să ne cugetăm însă totdeauna la aceea, că Domnul a promis, că ceice își păstrează curățenia (neprihănirea), nu vor suferi pagubă. Aceasta este o promisiune puternică și dreaptă. Declarația profetului din psalmii 26 și 27 se referă mai cu seamă la rămășiță. Declarația psalmistului arată, că membrele rămășiței nu caută aprobarea oamenilor, ci ca copiii lui Dumnezeu, voesc să se convingă de aprobarea lui Dumnezeu. Pentru aceasta se roagă: „Judecă-mă Iehova! Căci în neprihănirea mea am umblat, și în Iehova m'am încrezut; nu mă voi clăti! Cearcă-mă Iehova și cercetează-mă, cearcă răunchii mei și inima mea.“ — Psalm 26 : 1, 2,

* Cu alte cuvinte creatura roagă pe Domnul, ca să înfățișeze cauza sa lui Dumnezeu spre judecare, și să comunice copilului său ce scădere are. După aceea prezintă Domnului cauza sa spre judecată. Să luăm seamă, că nu ea însăși se îndreaptă și nici nu se referă la ceva bunătate ce este înăuntrul ei. Ea a învățat că dreptatea proprie nu este plăcută înaintea Domnului. Adevăratul urmaș al lui Christos a învățat, că nu poate să se ridice la desăvârșire din propria sa putere, și nici nu poate să desvolte caracter frumos, care în sine ar putea fi plăcut lui Dumnezeu. Favel era vasul ales al lui Dumnezeu și totuș a vorbit astfel: „Căci știu că ceva bun nu locuiește în mine . . .“ (Romani 7 : 18) El nu susține, că a desvoltat ceva caracter plăcut și măreț, cu ajutorul căruia iată-l ajuns la om adevărat și din această cauză ar fi fost potrivit și pentru împărăția lui Dumnezeu. Psalmistul exprimă totodată și stăruința sa cu credincioșie și încrederea sa față de Dumnezeu. Aceasta se poate și se și cere dela fiecare, pe care Dumnezeu îl aprobă. Dacă descriem cuvintele psalmistului, cari de fapt reprezintă cuvintele membrilor rămășiței credincioase, în modul următor pune cauze sa înaintea Domnului:

„O Dumnezeu meu, bunătatea ta este totdeauna înaintea ochilor mei. Ori unde privesc tot numai dreptatea ta, adevărul tău și bunătatea ta o văd față de cei ce te iubesc; am umblat în adevărul tău, acesta este picoarelor mele; nu doresc să fiu condus pe altă cale. Nu m'am ocupat cu pertractarea învățăturilor nepotrivite și nici nu am stat de partea acelorora, cari fac dezbinări între poporul tău și se luptă împotriva organizației tale. Am urit adunarea celor nelegiuți și pentru aceasta i-am și încunjurat și nici nu voi avea parte cu ei, deoarece privesc bunătatea ta iubitoare. Privește la mâinile mele și vezi, că nu m'am atins de nimica ce este a acelorora, cari atacă lucrul tău. Pentru aceea m'am purtat așa, ca să pot avea parte la mărturia despre lucrurile tale minunate și la preamărirea numelui și laudei virtuților tale.“

„Dacă aceea împreunădu-și mâinile servul sau creatura roagă pe Dumnezeu, ca să nu'l strângă la un loc cu păcătoșii și cei fărădelege, ci să'l

examineze și să vadă, că el stăruiește în neprihănire. Când Iov a fost strâmtorat în mare măsură de învinuitorii lui, așa a exclamat: „Chiar dacă m'ar omori, tot în El m'aș încrede.“ Și membrele credincioase ale clasei servului așa vorbesc, când dușmanul îi strâmtorează tare, ei accentuiază cu încredere față de Dumnezeu: „Îmi păzesc neprihănirea. Picioarul meu stă pe un teren neted, într-un loc sigur în adunarea lui Dumnezeu, și eu lui vreau să-i servesc, numele lui vreau să'l preamăresc întotdeauna.“ Dorința sinceră și adevărată a inimei rămășiței este aceea ca să se bucure de aprobarea lui Dumnezeu, și nu caută laudă din partea vre-unei făpturi. Rămășița știe că nu se poate îndrepta înaintea lui Dumnezeu; și roagă pe Dumnezeu în mod cuvenit, ca să examineze cauza ei, ca să poată primi aprobarea Domnului.

11 Prin examinarea de sine, fiecare uns poate să stabilească bine, că își păstrează neprihănirea înaintea lui Dumnezeu sau nu? Poate să se întrebe: „Avut-am vre-o clipă dela venirea Domnului la templul său, când nu am iubit pe Dumnezeul meu? Avut-am cugetări rele despre Dumnezeu și despre organizația sa? Am simpatizat vre-odată cu dușmanul lucrului Domnului? Desigur dorința mea cea mai mare a fost totdeauna, ca să cinstesc numele lui Dumnezeu și să-mi dovedesc iubirea față de El prin ținerea poruncilor sale. Inima, mintea și pornirile mele le-ara îndreptat totdeauna după cerința dumnezeiască. Știu că sunt nedesăvârșit, dar am încredere, că Domnul, Dumnezeul meu mă va judeca după credincioșia mea.“

12 Nimenea nu poate să fie credincios și drept față de Domnul numai dacă cu bucurie ține poruncile sale. (I Ioan 5 : 3) Cine se opune lucrului, pe care Dumnezeu îl face prin organizația sa, nu poate să fie credincios, deoarece împotrivirea față de aceea, pe cari Dumnezeu îi folosește este deja neleguire. Fiecine poate să vadă și să judece, dacă străduindu-sa să servească pe Dumnezeu împlinind cu bucurie poruncile sale, îndeosebi prin vestirea din inimă curată a adevărului despre împărăția sa. O astfel de examinare la lumina Scripturii și a faptelor, în urma încrederii neconținute față de Dumnezeu, aduce pace inimei. O astfel de încredere reesă din următoarea declarație a psalmistului: „Picioarul meu stă pe calea cea dreaptă: voi binecuvânta pe Domnul în adunări.“ - Psalm 26:12.

13 După aceasta începe psalmul 27, cu demonstrarea încrederii necondiționate față de Dumnezeu. Profetul Isaia (12 : 1) descrie pe poporul lui Dumnezeu în starea aceea, când se trezește la aceea, că Dumnezeu nu ține seamă de el, cu toate acestea își întoarce mânia de pe el și această cunoștință îi aduce mângăere, pace și bucurie. Acest psalm arată pe poporul lui Dumnezeu cam tot în aceeași stare. Acești credincioși recunosc, că sunt încunjurați de niște dușmani nemiloși, atacul cărorora este condus de Satan, și îl împlinesc diferitele unelte alte sale. Credincioșii văd acum, că Satan și pe accia îi alătură oștilor sale, și îi trimite

pe front, cari erau cândva copiii lui Dumnezeu și au umblat în lumină, dar după aceea au apucat spre fărâdelegi și căi rătăcite. Aceștia, cari neagă pe Domnul, s'au făcut acum dușmani neîmpăcați ai celor credincioși și având cunoștința lor de mai înainte, sunt mai pregătiți, ca alții, ca să-i poată folosi Satan împotriva iubiților lui Dumnezeu. Aceasta însă nu umple cu frică și temere pe cei credincioși, și nici nu-i întorc dela devotamentul lor față de Iehova. Rămășița credincioasă cu curaj și încredere spune: „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să am frică?” — Psalm 27 : 1.

14 Cei fărâdelege erau odată luminați de cuvântul și spiritul lui Dumnezeu, s'au și bucurat de ocaziile serviciului și iubirei sale, mai târziu însă în urma egoismului lor s'au întors dela Dumnezeu și au devenit contrarii lui și dușmanii lucrului său. Iar în urmă s'au făcut persecutătorii martorilor iubiți ai lui Dumnezeu. În urma îndemnurilor dușmanului străbun ei tot susțin, că lucrează în numele lui Dumnezeu, dar au urit învățătura Domnului și cuvântul său l'au aruncat înapoi lor și persecută pe martorii săi. Aceste unelte orbite ale lui Satan, oriunde li se dă ocazie, ca să amăgească pe cineva și să-i ducă în rătăcire și să producă desbinări în oastea văzută a Domnului, folosesc „cuvinte dulci” și prin aceasta amăgesc pe cei simpli, îi prind și îi întorc dela Domnul. După aceea lătesc defaima despre copiii lui Dumnezeu, cu cari au fost în acelaș legământ, adică cu cari s'au născut dela aceeaș mamă; toate acestea le fac influențați fiind de Satan, ca astfel să străce cuvântul lui Dumnezeu între ai săi. Încă înainte ce aceste lucruri s'ar descoperi pe deplin, Dumnezeu le arată, ca cei credincioși să aibă încurajare prin ele.

15 Rămășița Domnului vede acum „omul fărâdelegii și fiul pierzării, așa după cum este descoperit, și bazându-se pe Dumnezeu, vede în credință și sfârșitul lui. Armonia lăuntrică a credincioșilor, nu o poate turbura armata concentrată a dușmanului, și rămășița zice: „Când înaintează împotriva mea cei răi, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei — prigonitorii și vrăjmașii mei — se clatină și cad.” (Psalm 27 : 2) Descoperirea bunăvoinței și ocrotirei lui Dumnezeu încurajează rămășița să fie tare și să nu aibă frică și zice: „Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea tot nu s'ar teme. Chiar război de s'ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aș fi.” — Psalm 27 : 3.

16 Această profecție a psalmilor, arată în icoană profetică pe rămășița sau clasa servului, cum stă nevătămată în mijlocul apăsării de pretutindenii a dușmanului. Rămășița sau servul vede, că dușmanii lui sunt mulți, și știe și aceea, că lupta va fi crâncenă până la sfârșit. „Servul” vede oastea mare și înfricoșătoare cum pornește la atac sub conducerea lui Satan, cu toate acestea declară că nu se teme, deoarece este în mâna lui Iehova. Atât de tare și cu totul se încrede în Iehova, că

poate să spună: „Chiar dacă o oștire ar veni împotriva mea, pentru că sunt servul lui Iehova, nu mă tem, ci mă încred nețârmurit în Iehova.” Ve-de cum după una, vine alta oaste împotriva lui, recunoaște și primejdia tot mai mare, dar cu atât mai mult se întărește în credința și încrederea față de Domnul. Când Elisei a fost impresurat de oști dușmane și Dumnezeu i-a comunicat, că sunt de față și oștile îngerești pentru apărarea lui, așa a vorbit: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu dâșii.” (II Regi 6 : 16) Așa este și astăzi, când servul lui Dumnezeu îndeplinește lucrarea închipuită prin Elisei, și dușmanul se apropie cu oștile lui uriașe; servul nu se teme, deoarece are încredere în Iehova, care a promis, că va porunci ingerilor, ca să păzească în acest timp pe servul său, și El s'a îngrijit de orice pază de lipsă. — Psalm 91 : 11, 12.

17 Numai cei ce cunosc pe Iehova și sunt convingși de legătura strânsă ce o au cu El, și lucrează cum se cuvine în armonie cu legile sale, au așa mare bucurie și exprimă astfel de încredere necurmată. Nu toți cari susțin că servesc pe Dumnezeu și zic Doamne! Doamne! dispun de astfel de încredere în Dumnezeu; numai cei ce din iubire servesc pe Dumnezeu și se bazează pe El, au astfel de credință. Servul prin examinare de sine poate stabili, că stă tare în neprihănirea sa sau nu. Dacă poate stabili aceasta, atunci se bucură de bucuria Domnului îl cuprinde o bucurie și veselie lăuntrică, când vede cum Domnul împinge pe dușmani până la porți, ca numele și cuvântul lui Iehova să se curătească pe vecie. Afară de aceasta mai înțelege și aceea, că se va bucura de harul neamăsurat al lui Dumnezeu, dacă poate să facă parte din clasa cântăreților, preumbriți prin statornicia lui Iov; servul astfel este hotărît cu tărie, la mare activitate. Credința și încrederea lui în Iehova se dezvoltă și este tare în Domnul și în tăria puterii sale.

18 Fiecare membru al clasei servului poate vedea, că adevărurile acestea Dumnezeu le-a depus din mila sa în cuvântul său, ca să servească în timpul de față în spre mângăierea încurajarea și ajutorul credincioșilor. Timpul prezent este timpul cel mai primejdios din pricina războiului crâncen, pe care „Cel rău” îl duce împotriva rămășiței, dar totodată este și cel mai binecuvântat timp pe seama credincioșilor lui Dumnezeu de pe pământ. Oștile dreptății le conduce Domnul și biruința este cu totul sigură; nu peste mult numele lui Dumnezeu va fi curățit și la aceasta contribuiesc într'o mică măsură și credincioșii.

19 Pe când servul lui Iehova se silește să se convingă de bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, împreună cu încrederea sa în Dumnezeu, crește și iubirea sa. Rămășița se împărtășește acum de o vedenie a organizației glorioase a lui Dumnezeu, în urma căreia tronul Celui prea înalt este mai presus de orice. Cel ce șade pe tron este descris în Apocalips ca o piatră prețioasă de o strălucire

glorioasă, curată ca sticla, dreptatea căruia nu se poate asemăna cu nimica pe lume. Aceasta este casa lui Dumnezeu; gloria ei este Dumnezeu. Aceasta este organizația sa și o umple mărirea lui Dumnezeu.

20 Vedenia frumsetii și a măreției regelui vecinic a început să pară „servului” sau membrilor clasei rămășiței dela deschiderea templului din cer, și această vedenie nu a venit dela oameni. Imediat după aceasta Domnul conduce pe clasa servului să știe și aceea ce are de făcut cât de urgent, și făcându-i cunoscut acest înțeles, i-a arătat lucruri minunate în organizația sa. „Servul” știe că Iehova este atotputernic, deplin, frumos și măreț; iar lumina ce strălucește din templu tot mai frumos lasă să se vadă această vedenie și servul spune cu inimă sinceră: „Un lucru cer dela Domnul și-l doresc fierbinte; aș vrea să locuiesc toată viața mea în casa Domnului ca să privesc frumuseța Domnului și să mă mimunez de templul lui,” — Psalm 27 : 4.

21 Rămășița „servului” roagă acuma pe Domnul, ca să poată rămâne în toate zilele vieții sale în această stare fericită și să poată privi frumuseța Domnului și să poată învăța dela El. Aceasta nu o putem privi de o strigare cucernică și nici ca o cerere a unei vieți liniștite fără luptă. Biserica tipică nu a servit de locuință nici măcar pe seama preoților. Aceasta a fost locul serviciului dumnezeesc. Deci textul acesta clasa servului trebuie să-l înțeleagă și să-l aplice potrivit, când Domnul rezidește Sionul și pe cei credincioși îi strânge în organizația sa și îi unge. Acuma fiecare membru al rămășiței vede, că este în casa Domnului, că capul acestei case este Isus Christos, și ca să poată rămâne în această casă trebuie să corespundă regulilor și prescripțiilor. Știind aceasta cere și se roagă, ca să poată privi în toate zilele vieții sale frumuseța lui Iehova și să poată cunoaște din lucrurile sale minunate mai multe lucruri, ca să-l poată onora și servi.

22 Dorința de „a locui în casa lui Dumnezeu” nu se referă la aceea, ca să fie ridicat cineva din lumea aceasta în cer, precum mulți au cerut aceasta în epoca Ilie a bisericii, din ceice erau în adunarea lui Dumnezeu. Acuma nici un serv credincios al lui Iehova nu se roagă așa. Acuma fiecare poate să prețuiască faptul, că toate ce le are, sunt un dar de milă dela Dumnezeu și este privilegiul său, că în viața actuală poate să fie „servul” lui Dumnezeu: când servul face așa, dorește să rămână în casa Domnului și dorește să privească frumuseța și mărirea lui Dumnezeu, dela El vrea să învețe și pe El să-l servească. El dorește să cunoască căile lui Dumnezeu și vrea să facă aceea, ce servește preamărirea lui Dumnezeu; servul știe că aceasta numai așa o poate face, dacă locuiește în casa lui Dumnezeu. Servul se află în siguranță în locul de scăpare a Celui prea înalt, în timp ce este activ în serviciul binecuvântat al lui Dumnezeu.

23 „Servul” are deplină cunoștință despre mizeria în cură, care trebuie să se tot mărească și care ar să încercuiască pe poporul lui Dumnezeu de pe pământ. Știe și aceea, că lupta aceasta, în urma mâniei lui Satan a dușmanului și al servilor săi, trebuie să continue până la căderea finală a dușmanului. Vede ziua cea mare de luptă a Dumnezeului Atotputernic cum se apropie, și știe și aceea, că aceasta va fi cea mai mare strâmtorare de pe lume dintre toate câte au fost: știe pe mai departe și aceea, că cei ce rămân în casa lui Iehova, sunt în siguranță. Pentru aceasta spune „servul”: „Căci El m'a ocrotit în coliba lui în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului lui, și mă va înălța pe o stâncă.” (versetul 5) Această declarație dă dovadă de o credință și încredere deplină în Dumnezeu, și aceasta a fost însemnată pentru mângăierea și încurajarea membrilor de pe urmă a corpului lui Christos, cari vor rămâne pe pământ până în ziua bătăliei celei mari. Dușmanul amenință pe „servul” sau rămășița și unește toate puterile uneltelor sale, ca să nimicească pe serv și lucrul pe care-l face. Pe „servul” însă nu-l poate înspăimânta și amuți, și nici nu poate împiedeca năzuința lui întru preamărirea lui Dumnezeu. Cu toată puterea lui se încrede în îngrijirea lui Dumnezeu și în ocrotirea lui, și zice: „Iată că mi se înalță capul peste vrăjmașii mei, cari mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul lui în sunetul trâmbiței. voi cânta și voi lăuda pe Domnul.” — versetul 6.

24 N'ar avea nici un scop, ca rămășița să fie încă pe pământ, dacă nu ar trebui să pună mărturie pentru numele și cuvântul lui Dumnezeu. El este vestitorul judecării lui Dumnezeu și vestea încredințată lui trebuie s'o comunice domnitorilor și poporului de sub stăpânirea lui Satan, și trebuie să le dăm în știre ce are să se întâmple în viitorul apropiat. Această ocrotire sau loc de adăpost nu înseamnă un astfel de loc, de unde nu s'ar putea auzi lauda numelui lui Iehova. „Servul” știe că este în siguranță în casa Domnului, și își ridică capul asupra dușmanilor săi și zice cu curaj: „Vreau să cânt lauda lui Dumnezeu. În cortul lui vreau să aduc jertfe”; aceasta înseamnă, că în această stare de trecere de pe pământ pe Dumnezeu dorește să-l laude și preamărească cu buzele sale. Această concluzie este sprijinită și de declarația următoare a apostolului: „Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor cari mărturisesc numele lui.” (Evrei 13 : 15) Aceasta nu înseamnă mai puțin decât servirea lui Dumnezeu cu bucurie, adică în calitate de martor al lui Dumnezeu comunică națiunilor de pe pământ vestea împărăției.

25 Reprezentanții dușmanului cu ironie amară și cuvinte de ocară spun: „Voi sunteți numai un comerț pentru răspândirea cărților. Nu serviți lui Dumnezeu.” Pe unii slabi în credință și cu puțină cunoștință îi împiedecă un atac de acest fel. Credincioșii însă se cugetă la aceea, că capul „servu-

lui" Isus a poruncit urmașilor săi, ca să vestească evanghelia împărăției spre mărturie tuturor națiunilor încă înainte de sfârșit; că Dumnezeu a poruncit, ca membrele casei sale să fie martorii săi și în templul său totul să zică mărire. — Matei 24 : 14; Isaia 43 : 10—12; Psalm 29 : 9.

²⁵ Cum s'ar putea pune altfel mărturia aceasta, dacă nu prin radio și cărți cari conțin adevărul? Despre acestea s'a îngrijit însuși Domnul, și unșii lui au privilegiul și datorința, ca să se folosească de acestea. Cu cât mai multe cărți cari conțin adevărul vor fi răspândite prin popor, cu atât mai mare va fi mărturia pusă în ascultare de poruncile sale și spre mărirea lui Dumnezeu. Suma micuță, pe care o primim pentru cărți, nu acopere nici chiar spesele de editură și răspândire. Domnul le dă ocazie oamenilor binevoitori, ca să contribuie și ei cu ceva la spesele survenite cu răspândirea și editarea adevărului. Pe cei credincioși, nu-i va împiedeca în lucrul lor de mărturie atacurile acestea nemiloase și neîntemeiate.

Veghiați și vă rugați

²⁷ Martorii Domnului stau în față cu dușmanul. Privilegiile de servicii de cari se bucură, le amintește necontenit de atârănarea lor de Dumnezeu. În tot cursul luptei rămășița va fi expusă probelor de credință, și va înțelege că e de lipsă să vegheze și să se roage. Rămășița va fi ocrotită și ajutată prin mila lui Dumnezeu. Săgețile înfocate ale dușmanului zboară necontenit împotriva acelor, cari servesc lui Dumnezeu. În oastea credincioșilor se mai furizează și câțiva trădători, pe cari Ispititorul îi folosește, ca în taină să cauzeze stricăciuni lucrului Domnului. Sunt atari, cari cred că se află în adevăr, și cu toate acestea se ocupă cu defăimarea (vinderea) acelor, cari cu sânguință servesc lui Dumnezeu. Dușmanul mai face și atacuri deschise și cu astfel de ocazii se folosește de toată înțelepciunea și răutatea lui, ca să împiedece scopul lui Iehova, de a spune mărturie înaintea tuturor națiunilor. Fiecare membru al rămășiței este dator, ca să-și controleze necontenit faptele, ca să poată împlini punctual prescripțiunile organizației lui Dumnezeu și folosindu-se de privilegiul rugăciunii, să poată rămânea în strânsă legătură cu Domnul. Ce mare lipsă este pentru aceasta, o vedem din muștrarea profetului lui Dumnezeu: „Ascultă-mi Doamne glasul când te chem: ai milă de mine și ascultă-mă!“ (versetul 7) Isus a știut că a fost credincios față de Dumnezeu și că totdeauna cu credincioșie l'a servit, dar cu toate acestea a strigat la Dumnezeu, cerându-i ajutorul și mângăierea. Aceasta recomandă rămășiței, ca să se roage împreună lui Dumnezeu cerându-i hărul și binecuvântarea lucrului pe mai departe, și ca să nimicească pe dușman spre mărirea sa.

²⁶ Rămășița credincioasă caută mereu fața lui Dumnezeu, deoarece dorește harul său. Servul face aceasta manat de inima sa. Pentru aceasta spune: „Inima îmi zice din partea ta: Caută fața mea! Și

fața ta Doamne o caut.“ (versetul 8) Servul recunoaște, că Dumnezeu este cel mai bun și cel mai încrezut amic al său și inima lui se nizueste mereu să câștige aprobarea iubitoare a lui Dumnezeu. De când servul a cunoscut pe Dumnezeu, ba chiar și înainte de aceea, Iehova Dumnezeu a fost cel mai bun prieten al său; servul ar dori să păstreze pentru totdeauna această pretenie, și în vecinicie ar dori să se bucure de tovarășia dulce a lui Dumnezeu. Pentru aceasta îl roagă: „Nu-mi ascunde fața ta, nu îndepărta cu mânie pe robul tău. Tu ești ajutorul meu nu mă lăsa, nu mă părăsi Dumnezeu mântuirii mele.“ — versetul 9.

²⁹ Cel ce s'a consacrat cu totul lui Dumnezeu și serviciului său, a recunoscut de cu vreme, că prin aceasta i s'au rupt legăturile sau pretențiile pământene. Soția a părăsit pe bărbatul său, bărbatul pe femeie. Copiii părăsesc pe părinții cari servesc Domnului și foștii prieteni încunjură pe credincioșii Domnului. După regulă părinții se poartă cu cea mai mare iubire față de copiii lor. Cu mândrie privesc la copiii lor, plănuiesc viitorul lor, îi aleg școala în care să-l poarte, se îngrijesc de educația lui, îi poartă grije, că ce carieră, și ce tovarășă își alege, și copilul este în paza părințească. Însă când se consacrază lui Dumnezeu și serviciului său, îngrijirea părinților pământeste încetează; copilul este lăsat în grija lui, ba chiar nu le pasă de el nici în clipele de mizerie. S'a rupt orice legătură pământescă. Copilul lui Dumnezeu este însă asigurată, că Părintele său din cer nu-l va părăsi și neglija, citim: „Nicidecum n'am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.“ (Evrei 13 : 5, 6) Cu această declarație spune psalmistul, când vorbește pentru rămășiță: „Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește.“ (versetul 10) Rămășița nu se întoarce la dorința nimănui, ci cu bucurie continuă în serviciul Domnului.

³⁰ Servul lui Dumnezeu se simte strein față de lumea întreagă. Nu există un astfel de braț trupesc pe care se poate sprijini, și înt'adevăr nici nu încearcă să se încreadă în ceva putere omenească. „Crestinătatea organizată“ susține, că a fost născută de organizația „crestină“ care a existat înaintea ei, acuma însă disprețuesc în mare măsură pe acei urmași umili ai lui Isus, cari caută să se supună poruncilor Domnului și vreau să fie martorii lui. Rămășița a fost părăsită și de unii ca aceia, cari au fost cândva frații săi în Christos. Aceasta stare părăsită și starea de orfan a rămășiței nicidecum nu neliniștește pe rămășiță. Mulțumită, mângăiată și cu bucurie lăuntrică zice: „Părintele meu m'a primit și m'a îngrijit totdeauna.“ Cam în acest înțeles a scris apostolul Petru spre încurajarea fraților săi în Christos: „Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentruca la vremea lui El să vă înalțe. Și aruncați asupra lui toate îngrijorările voastre, căci îngrijește de voi.“ (I Petru 5 : 6) Această promisiune se referă mai

cu seamă la timpul prezent, când Satan și uneltele sale caută să stărpească rămășița.

¹¹ Servul știe că se află în siguranță atât timp, până când rămâne sub ocrotirea Celui prea Înalt; cu toate acestea se teme, ca nu cumva să rămână înapoi și nu cumva să piardă aprobarea lui Dumnezeu, pentru aceasta pășește înainte cu frică și cutremur. Aceasta nu înseamnă o frică bolnăvicioasă, dar trezia și atenția lui îl mustră ca mereu să tot facă aceea, ce poate să aducă rezultatele cele mai bune. Pentru aceasta spune servul lui Dumnezeu: „Învață-mă Doamne calea ta, și povățuiește-mă pe cărarea cea dreaptă... nu mă lăsa la bunul plac al protivnicilor mei. Căci împotriva mea se ridică niște martori mincinoși, și niște oameni, cari nu suflă decât asupra.” (versetul 11, 12) El vrea să meargă înainte precis pe acea cale, pe a carei umblare Iehova o privește cu bucurie, cere, ca calea aceasta să-i fie arătată.

¹² „Pământul celor vii” din versetul 13, fără îndoială nu închipue cerul. Locul înțeles simbolic înseamnă o stare, deci pământul celor vii descrie starea acelor, cari din harul lui Dumnezeu trăesc și au dreptul la viață. Viața rămășiței Dumnezeu a ascuns-o și asigurat-o prin Christos. Deci fiecare membru al clasei templului se găsește în starea închipuită prin „pământul celor vii”. Dacă vor împlini până la sfârșit cu credincioșie condițiunile legământului, pot fi siguri despre viața vecinică. Rămășița acuma este atacată de dușman, iar dușmanul este foarte numeros. Rămășița dorește să fie asigurată că se află în starea potrivită și se bucură de aprobarea lui Dumnezeu, cere examinare din partea lui Dumnezeu și să-i declare, dacă este în starea potrivită. Cauza sa o prezintă lui Dumnezeu în lumina Scripturii. Servul știe, că și-a păstrat neprihănirea și o păzește și azi, pentru aceasta spune cu deplină convingere: „O! dacă n'aș fi încredințat, că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!...” (versetul 13) Cu alte cuvinte: „În timp ce petrec pe pământ în acest cort de pulbere, luptând lupta bună a credinței, vestind cu bucurie lauda lui Iehova, cred, că și pe mai departe voi vedea binefacerile Celui prea Înalt.”

¹³ O astfel de încredere, statornicie și credincioșie este plăcută necondiționat înaintea lui Dumnezeu. Corespunzător măreției și strălucirii sale Iehova prin capul clasei servului vorbește cuvinte încurajatoare rămășiței: „Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” (versetul 14) Această declarație aduce pace, mângâere și încurajare clasei servului. Aceasta este azi chiar la timp.

¹⁴ Cei ce fac parte din clasa servului și se mai află aici pe pământ, în calitate de servi pot să aprecieze relația lor cu Dumnezeu marele Creator. Iisus Christos, executorul, și regele lui Dumnezeu, care vorbește în numele lui Dumnezeu, așa vorbește către urmașii credincioși adunați sub mantia dreptății, cari au fost primiți în legământul pentru

împărăție: „În lume strămtorare veți avea, dar aveți încredere, Eu am biruit lumea.” „Fii credincios până la moarte și-ți voi da coroana vieții.”

¹⁵ Membrele rămășiței văd, că ei numai dela Iehova atârnă și au toată încrederea, că se pot baza pe El. Ei sunt tovarășii Domnului cu privire la împărăție și ei știu, că în veci vor rămânea în împărăție, dacă împlinesc partea lor din legământ, deoarece Dumnezeu totdeauna cu credincioșie împlinește partea lui. Deci în privința împărăției atârnă dela El.

¹⁶ Deci împlinirea pe deplin a condițiunilor legământului va însemna pentru serv sau creatură răsplata cea mare a nemuririi. Servul însă și în acest lucru atârnă cu totul dela Dumnezeu, deoarece partea cealaltă a legământului este a lui Dumnezeu. Astfel între Dumnezeu (Iehova) și fiii săi unși există cea mai minunată și măreață legătură, în care nu poate intra nimeni altul, și de care nu se poate bucura altul.

¹⁷ În zilele acestea din urmă, când situația este atât de îngrijorătoare și lupta atât de crâncenă, Dumnezeu cu cuvântul său nutrește pe creatura nouă și prin aceasta este asigurat de harul neîntrerupt al Celui prea Înalt. Servul are motive bine întemeiate ca să se încreadă fără rezerve în Domnul, știind aceia, că Iehova își ține toate promisiunile fără greș. Servul cu bucurie îl servește pe Dumnezeu, deoarece îl iubește; iubirea sa o dovedește prin reprezentarea cu curaj a Celui prea Înalt. Cu bucurie crescândă înaintează și cântă cântarea cea nouă, ce laudă numele lui Iehova.

Intrebări pentru studiul berean

1. Pentru ce s'a îngrijit Iehova de rămășiță cu atâta bogăție?
2. Ce exprimă psalmii? În folosul cui s'au scris?
3. Descrie starea, care a făcut necesară încurajarea cuprinsă în psalmii 26 și 27! Cum poate copilul lui Dumnezeu să-și însușească ajutorul descoperit acolo?
4. Explică probele înfocate ce vin asupra copiilor lui Dumnezeu! Ce a promis Dumnezeu în legătură cu aceasta?
5. Ce am cunoscut în ce privește menirea cărții lui Iov? Pentru ce este lipsă de examinare de sine, și pentru ce este folositoare?
- 6, 7. Ce înseamnă răbdarea? Cum se exprimă? Pentru ce este azi așa mare lipsă de ea?
- 8, 9. Explică înțelesul verseturilor 1, 2 ale psalmului 26! Tălmăcește psalmul cu alte cuvinte, ca să se poată stabili în interesul cui s'a scris!
10. Cum va aplica rămășița următoarea declarație. „Imi voi păzi neprihănirea; pe Domnul îl voi preamări!”
- 11, 12. Arată cum poate să știe fiecare dintre cei unși, că își păstrează neprihănirea înaintea lui Dumnezeu! La ce arată credincioșia în activitatea unșilor?
13. Ce legătură este între Isala 12 : 1 și psalmul 26?
- 14, 15. Identifică pe „cel nelegițit”! Să cunoscute metodele lor! Unde duce drumul lor?
16. Cum se potrivește psalm 27 : 3 asupra timpului prezent?

- 17, 18. Sub ce condiții își poate exprima încrederea și bucuria în cuvântul lui Dumnezeu, acela, care se declară de serv al lui Dumnezeu? Pentru ce a pus Dumnezeu acest adevăr acuma înaintea celor credincioși?
- 19, 20. Ce vedenie încurajatoare vede acuma rămășița?
- 21, 22. Ce se arată în psalm 27:4?
- 23, 24. Ce trebuie să se înțeleagă sub „zilele pericolului”? Cum se poartă în timpul acela rămășița?
- 25, 26. Cu ce se ocupă credincioșii în timp ce se află în locul ocrotit? Ce unelte a orânduit Domnul, pentru executarea lucrului de mărturie? Cum se nizește dușmanul să împiedece lucrul acesta?
27. Cu ce ocazie se va repeta conștiința versetului 7, și pentru ce este important pentru rămășiță „să vegheze și să se roage”?

28. Ce înseamnă a căuta fața lui Iehova? Ce înseamnă la aceasta pe rămășiță?
- 29, 30. Descrie împrejurările între cari declarația versetului 7 se poate aplica asupra rămășiței!
31. În ce înțeles se potrivesc verseturile 11 și 12 cu cuvintele servului credincios?
32. Cum vede clasa servului binele pe „pământul celor vii”?
- 33—36. Pentru ce va fi servul avizat la aceea, ca „să nu dăduiască în Domnul și să fie tare”?
37. Ce este deci îngrijirea ce o are Iehova în timpul acesta pe seama credincioșilor săi? Cum vor primi credincioșii această îngrijire și cum vor exprima aprecierea lor față de ea?

W. T. L. Decembrie 1930.

Scrisori interesante

Întăriți în Domnul.

Iubite frate Rutherford!

Îți trimitem salutările iubitoare ale împărăției. Grupul din Waltham cu o singură hotărâre cu aceea m'a încredințat, ca să te încunoștințăm în scrisoare, că m-am purtat cu încredere față de tine, ca față de servul Domnului, și noi avem plăcerea, ca în lacrul împărăției să lucrăm cu bucurie împreună cu tine. Că timp suntem pe pământ, putem aștepta aceea, că din timp în timp se vor scula dușmani, cum s'a întâmplat și cu ocazia prezenței întie a Domnului. Ne bucurăm însă, cum trebuie să pășim pentru tine față de agresori și să-ți păzim odihna. Exeperiențe asemănătoare ne vin în minte, căroră a trebuit să le reziste pastor Russell, și și el asemenea a pășit față de ele ca și tine. Intrucât a văzut, că vin dela ispititor, nu le-a dat mare atențiune.

Ne bucurăm, că revista se ține departe de orice ceartă și atac personal, și în locul acestora se ocupă cu adevărul prezent, cu Iehova și cu adevărul, cum au făcut și profeții cei vechi.

Noi am ști să spunem mult despre avantajele revistei și despre cărțile apărute. Acestea ne-au fost și ne sunt spre mare ajutor. Vom fi mai tari în Domnul și vom putea sta împotriva Diavolului și a reprezentanților organizației sale, și la toate întrebările lui cinstite îi putem răspunde cu cuvântul lui Dumnezeu.

Noi deaceea împărtășim aceste cu tine, ca să te încurajăm și îți comunicăm, că Domnul te-a păzit cu deosebire în toate acelea greutăți, pe cari le-ai trăit dela moartea lui pastor Russell. Vedem că pentru adevăr stai în diferite probe, dar și aceea vedem, că aceste probe vor avea ca rezultat încetarea dușmanilor.

Noi toți ne rugăm, ca să dobândești milă dumnezească și putere, ca împărtășirea adevărului și a hranei pentru timp potrivit, să o continuezi conform aceleiași îndrumări.

Toți vedem, că lucrul din Brooklyn se face în interesul nostru; și speranța noastră în Isus Christos este acolo în comunitate dumnezească.

Adevărul a devenit atât de tare, că, așa cum a spus înainte pastor Russell, credincioși vor fi în stare să țină lângă acela.

Cu aceea ne mângăem, că aceea ploae de pietre, pe care o putem trimite, va mătura „adăpostul minciunei”.

Deaceea ne rugăm, ca Părintele ceresc să ne binecuvînteze în toate privințele.

Cu salutări iubitoare suntem frații tăi în serviciul Domnului

Grupul din Waltham, Massachusetts.

Dumnezeu lucrează prin poporul său

Iubiți frați în Christos!

Salutare în numele regelui! Cu bună dispoziție vă scriu câteva șire cu scopul de a vă înveseli și încuraja. Anul comercial trecut aceea a arătat în adunarea lui Dumnezeu înaintea unșilor, că Iehova Dumnezeu lucrează cu poporul său ales într-adevăr prin regele nostru, Mântuitorul Isus Christos. Cu toate că Diavolul s'a silit în multe feluri să aducă în adunare ocupațiuni secundare și oboșală, cu toate acestea Domnul a binecuvântat în mod minunat pe aceia, care nu au cedat acesteia. Dumnezeu ne probează credința noastră referitoare la supunere. Produsele literare (cărțile) răspândite în anul trecut le socotim ca pe lucrul binecuvântat al Domnului. Pentru aceasta îi spunem mulțimită Domnului și lui îi dăm cinste. Revista luată în considerare, de Domnul asemenea ne-a întins hrană plăcută.

Datorim față de Domnul mulțumită, că a folosit pe frați ca unealta sa până acuma (și sperăm că și de acuma înainte), ca să servească la celelalte membre ale rămășiței.

Tovarășul vostru de luptă în Domnul Adunarea din Eilenburg,

A. R. K.